ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 2ας Ιουλίου 2009 *

Στην υπόθεση C-111/08,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Högsta domstolen (Σουηδία) με απόφαση της 4ης Μαρτίου 2008, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Μαρτίου 2008, στο πλαίσιο της δίκης

SCT Industri AB i likvidation

κατά

Alpenblume AB,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Tizzano, A. Borg Barthet, E. Levits και J.-J. Kasel, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: C. Strömholm, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2009,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η SCT Industri AB i likvidation, εκπροσωπούμενη από τον F. Lüning, jur. kand.,

— η Alpenblume AB, εκπροσωπούμενη από τον L.-O. Svensson, advokat,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Lumma και J. Kemper,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. López-Medel Bascones,

— η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους L. Inez Fernandes και D. Pires,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον L. Seeboruth, επικουρούμενο από τον A. Henshaw, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους A.-M. Rouchaud-Joët και P. Dejmek,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της SCT Industri AB (στο εξής: SCT Industri) και της Alpenblume AB (στο εξής: Alpenblume), δύο σουηδικών εταιριών, αφορώσας αγωγή για τη διεκδίκηση της κυριότητας των εταιρικών μεριδίων τα οποία κατείχε η SCT Industri σε μια εταιρία αυστριακού δικαίου και τα οποία πωλήθηκαν στην Alpenblume, αγωγή η οποία ασκήθηκε κατόπιν της εκδόσεως αποφάσεως αυστριακού δικαστηρίου με την οποία διαπιστώθηκε η ακυρότητα της αγοράς των εν λόγω εταιριών μεριδίων από την Alpenblume.

Το νομικό πλαίσιο

3 Η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001 ορίζει τα εξής:

«Ορισμένες διαφορές μεταξύ των εθνικών κανόνων για τη δικαιοδοσία και την αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων δυσχεραίνουν την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Είναι ουσιώδης η θέσπιση διατάξεων σχετικά με την ενοποίηση των κανόνων σύγκρουσης δικαιοδοσίας στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις καθώς και σχετικά με την απλούστευση των διατυπώσεων για την ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων κρατών μελών που δεσμεύονται από τον ανά χείρας κανονισμό.»

4 Κατά την έβδομη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού «[τ]ο πεδίο εφαρμογής του ανά χείρας κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα».

5 Η δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου αυτού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης θα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί η πιθανότητα παράλληλης εκδίκασης μιας υπόθεσης και να αποφεύγεται η έκδοση ασυμβιβάστων αποφάσεων σε δύο κράτη μέλη. Πρέπει να προβλεφθεί σαφής και αποτελεσματικός μηχανισμός για την επίλυση των περιπτώσεων εκκρεμοδικίας και συνάφειας και για την αποφυγή προβλημάτων που απορρέουν από τις διαφοροποιήσεις στα κράτη μέλη ως προς την ημερομηνία κατά την οποία μια υπόθεση θεωρείται ότι εκκρεμεί. Για τους σκοπούς του ανά χείρας κανονισμού πρέπει να καθοριστεί η ημερομηνία αυτή αυτοτελώς.»

6 Η δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001 ορίζει τα εξής:

«Πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της [Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών)] και του ανά χείρας κανονισμού και γι' αυτό τον σκοπό πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων της Σύμβασης των Βρυξελλών από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το πρωτόκολλο του 1971 [που αφορά αυτή την ερμηνευτική εργασία του Δικαστηρίου, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε (ΕΕ 1998, C 27, σ. 28)] πρέπει επίσης να εξακολουθήσει να εφαρμόζεται στις διαδικασίες που εκκρεμούν ακόμη κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού.»

7 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού ορίζει το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού. Κατά την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού 1, ο κανονισμός 44/2001 καλύπτει όλες τις αστικές και εμπορικές υποθέσεις και δεν καλύπτει τις φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις.

8 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[…]

β) οι πτωχεύσεις, πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες».

9 Το άρθρο 25 του κανονισμού (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ L 160, σ. 1), τιτλοφορούμενο «Αναγνώριση και εκτελεστό άλλων αποφάσεων», ορίζει, στις παραγράφους του 1 και 2, τα εξής:

«1. Οι αποφάσεις για τη διεξαγωγή και την περάτωση διαδικασίας αφερεγγυότητας οι εκδιδόμενες από δικαστήριο του οποίου η απόφαση περί ενάρξεως της διαδικασίας αναγνωρίζεται σύμφωνα με το άρθρο 16, καθώς και ο πτωχευτικός συμβιβασμός που εγκρίνεται από το δικαστήριο αυτό, αναγνωρίζονται επίσης άνευ ετέρου. Οι αποφάσεις αυτές εκτελούνται σύμφωνα με τα άρθρα 31 έως 51, εξαιρέσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, της Σύμβασης των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων επί αστικών και εμπορικών υποθέσεων, όπως τροποποιήθηκε από τις συμβάσεις προσχώρησης στη σύμβαση αυτή.

Το πρώτο εδάφιο ισχύει επίσης για τις αποφάσεις που αποτελούν άμεση απόρροια της διαδικασίας αφερεγγυότητας και εντάσσονται απευθείας σ' αυτήν, και αν ακόμη εκδοθούν από άλλο δικαστήριο.

Το πρώτο εδάφιο ισχύει επίσης για τις αποφάσεις ασφαλιστικών μέτρων που λαμβάνονται μετά από την αίτηση έναρξης μιας διαδικασίας αφερεγγυότητας.

2. Η αναγνώριση και η εκτέλεση των λοιπών αποφάσεων, πλην αυτών της παραγράφου 1, διέπονται από τη σύμβαση της παραγράφου 1, εφόσον τυγχάνει εφαρμογής.»

10 Κατά το άρθρο 43 του κανονισμού 1346/2000, «[ο] παρών κανονισμός εφαρμόζεται μόνο στις διαδικασίες αφερεγγυότητας που άρχισαν μετά την έναρξη ισχύος του. Οι πράξεις που διενεργήθηκαν από τον οφειλέτη πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού εξακολουθούν να διέπονται από το εφαρμοστέο τη στιγμή που διενεργήθηκαν δίκαιο».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

11 Εντός του 1993, άρχισε ενώπιον του Malmö tingsrätt πτωχευτική διαδικασία κατά της SCT Industri. Ένα πρόσωπο ορίστηκε ως σύνδικος. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, ο σύνδικος μεταβίβασε στην Alpenblume τα εταιρικά μερίδια, ποσοστού 47 %, που κατείχε η SCT Industri στο κεφάλαιο της SCT Hotelbetrieb GmbH, εταιρίας αυστριακού δικαίου την οποία διαδέχθηκε η Scaniahof Ferienwohnungen GmbH (στο εξής: Scaniahof), αντί ποσού 2 SEK. Η Alpenblume καταχωρίσθηκε στην Αυστρία ως κυρία των εν λόγω εταιρικών μεριδίων.

12 Η πτωχευτική διαδικασία περατώθηκε εντός του 1997, χωρίς περίσσευμα. Στις 19 Μαρτίου 2002, το Malmö tingsrätt έθεσε την SCT Industri υπό εκκαθάριση.

13 Κατόπιν ασκήσεως αγωγής εκ μέρους της SCT Industri, ένα αυστριακό δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο σύνδικος της πτωχεύσεως, ο οποίος είχε διορισθεί στη Σουηδία, δεν είχε την εξουσία να διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ευρισκόμενα στην Αυστρία και, κατά συνέπεια, έκρινε άκυρη την εκ μέρους της Alpenblume αγορά των εταιρικών μεριδίων. Ως εκ τούτου, το εν λόγω δικαστήριο διέταξε τη Scaniahof να καταχωρίσει την SCT Industri ως κυρία των εταιρικών μεριδίων που μεταβιβάστηκαν από την πτωχευτική περιουσία. Η Alpenblume παρέστη ως παρεμβαίνουσα (Nebenintervenientin) κατά τη διαδικασία ενώπιον του αυστριακού δικαστηρίου. Το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως (außerordentliche Revision) της παρεμβαίνουσας στις 17 Μαΐου 2004.

14 Στις 24 Αυγούστου 2004, η Alpenblume άσκησε ενώπιον σουηδικού δικαστηρίου διεκδικητική αγωγή κατά της SCT Industri, αφορώσα τα ίδια εταιρικά μερίδια, με αίτημα να υποχρεωθεί η SCT Industri να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα, επ' απειλή χρηματικής ποινής, για να καταχωρισθεί η Alpenblume ως νόμιμη κυρία των εν λόγω εταιρικών μεριδίων. Με απόφαση της 17ης Μαρτίου 2005, το Malmö tingsrätt, κατόπιν ενστάσεως εκ μέρους της αναιρεσείουσας της κύριας δίκης, διαπίστωσε ότι τίποτε δεν εμπόδιζε την εξέταση της αγωγής αυτής.

15 Η SCT Industri άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής, ζητώντας την απόρριψη της αγωγής. Η Alpenblume ζήτησε την επικύρωση της εν λόγω αποφάσεως. Με απόφαση της 26ης Ιουλίου 2005, το Hovrätten för Skåne och Blekinge απέρριψε την έφεση.

16 Επιληφθέν της αιτήσεως αναιρέσεως της SCT Industri, το Högsta domstolen, με διάταξη της 4ης Μαρτίου 2008, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει η εξαίρεση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού [44/2001], η οποία αφορά τις πτωχεύσεις, τους πτωχευτικούς συμβιβασμούς και άλλες ανάλογες διαδικασίες, την έννοια ότι καλύπτει απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους Α, αφορώσα την καταχώριση του δικαιώματος κυριότητας επί εταιρικών μεριδίων εκδοθέντων από εταιρία εδρεύουσα εντός του κράτους μέλους Α, το οποίο δικαίωμα κυριότητας έχει μεταβιβασθεί από τον σύνδικο πτωχεύσεως εταιρίας εδρεύουσας εντός κράτους μέλους Β, εφόσον το δικαστήριο στηρίζει την απόφασή του στο ότι το κράτος μέλος Α, ελλείψει συμφωνίας μεταξύ των κρατών, αφορώσας την αμοιβαία αναγνώριση των πτωχευτικών διαδικασιών, δεν αναγνωρίζει στον σύνδικο της πτωχεύσεως την εξουσία να διαθέτει περιουσιακά στοιχεία εντός του κράτους μέλους Α;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

17 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατ' ουσίαν ως προς την αναγνώριση, μεταξύ των κρατών μελών, δικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο αστικής υποθέσεως η οποία συνδέεται με πτωχευτική διαδικασία διεξαχθείσα εντός άλλου κράτους μέλους. Πιο συγκεκριμένα, το ερώτημα αυτό αφορά το ζήτημα αν μια απόφαση με την οποία δικαστήριο άλλου κράτους μέλους κήρυξε άκυρη τη μεταβίβαση εταιρικών μεριδίων που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας, με την αιτιολογία ότι ο σύνδικος της πτωχεύσεως ο οποίος μεταβίβασε τα μερίδια αυτά δεν είχε την εξουσία να διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ευρισκόμενα εντός του κράτους μέλους αυτού, εμπίπτει στην εξαίρεση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του κανονισμού 44/2001, που έχει εφαρμογή στις πτωχεύσεις, στους πτωχευτικούς συμβιβασμούς και σε ανάλογες διαδικασίες.

18 Κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός 1346/2000 δεν έχει εφαρμογή στην επίμαχη στην κύρια δίκη υπόθεση, δεδομένου ότι αυτή άρχισε πριν την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού.

19 Επομένως, πρέπει αποκλειστικώς και μόνο να κριθεί αν μια απόφαση όπως η εκδοθείσα από το αυστριακό δικαστήριο επί της υποθέσεως της κύριας δίκης εμπίπτει στον κανονισμό 44/2001, οπότε δεσμεύει το αιτούν δικαστήριο.

20 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, ειδικότερα, οι πτωχεύσεις και οι άλλες ανάλογες διαδικασίες εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών τόσο λόγω της ιδιαιτερότητας των οικείων υποθέσεων, η οποία απαιτεί ειδικούς κανόνες, όσο και λόγω των σημαντικών διαφορών μεταξύ των νομοθεσιών των συμβαλλομένων κρατών [βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1979, 133/78, Gourdain, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 383, σκέψη 3, και την έκθεση του M. P. Jenard, σχετικά με τη Σύμβαση των Βρυξελλών (ΕΕ 1986, C 298, σ. 29)].

21 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο της σχετικής με τη Σύμβαση των Βρυξελλών νομολογίας του, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι μια αγωγή συναρτάται με διαδικασία πτωχεύσεως, εφόσον απορρέει άμεσα από την πτώχευση και συνδέεται στενά με διαδικασία ρευστοποιήσεως περιουσιακών στοιχείων ή δικαστικού διακανονισμού (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Gourdain, σκέψη 4). Επομένως, αγωγή έχουσα τέτοια χαρακτηριστικά δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω συμβάσεως.

22 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, καθόσον ο κανονισμός 44/2001 έχει πλέον αντικαταστήσει τη Σύμβαση των Βρυξελλών όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών εξαιρουμένου του Βασιλείου της Δανίας, η ερμηνεία της συμβάσεως αυτής την οποία έχει δώσει το Δικαστήριο έχει εφαρμογή και στην περίπτωση του εν λόγω κανονισμού, εφόσον οι διατάξεις του και οι διατάξεις της Συμβάσεως των Βρυξελλών μπορούν να χαρακτηρισθούν ως ισοδύναμες (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Μαΐου 2009, C-180/06, Ilsinger, Συλλογή 2009, σ. I-3961, σκέψη 41).

23 Στο πλαίσιο του συστήματος που θεσπίζει ο εν λόγω κανονισμός, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού κατέχει την ίδια θέση και επιτελεί την ίδια λειτουργία με το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 2, της Συμβάσεως των Βρυξελλών. Επιπλέον, οι δύο αυτές διατάξεις έχουν πανομοιότυπη διατύπωση.

24 Λαμβανομένης υπόψη της αντιστοιχίας αυτής μεταξύ μιας διατάξεως της Συμβάσεως των Βρυξελλών και μιας διατάξεως του κανονισμού 44/2001, πρέπει, σύμφωνα με τη δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, να διασφαλισθεί η συνέχεια στην ερμηνεία των δύο αυτών νομοθετημάτων, δεδομένου ότι η συνέχεια αυτή αποτελεί και το μέσο για να διασφαλισθεί η τήρηση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, η οποία συνιστά ένα από τα θεμέλια των νομοθετημάτων αυτών (προπαρατεθείσα απόφαση Ilsinger, σκέψη 58).

25 Συνεπώς, κατόπιν των ανωτέρω, καθοριστικό, προκειμένου να κριθεί αν έχει εφαρμογή η εξαίρεση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 44/2001, είναι το πόσο στενή είναι η σχέση που υπάρχει, υπό την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Gourdain, μεταξύ αγωγής όπως η υπό εξέταση στην κύρια δίκη και της πτωχευτικής διαδικασίας.

26 Διαπιστώνεται ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η σχέση αυτή προφανώς είναι ιδιαίτερα στενή.

27 Συγκεκριμένα, αφενός, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά αποκλειστικώς την κυριότητα εταιρικών μεριδίων που μεταβιβάστηκαν, στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας, από σύνδικο πτωχεύσεως βασιζόμενο σε διατάξεις όπως αυτές του σουηδικού νόμου περί πτωχευτικών διαδικασιών (Konkurslagen) αριθ. 672 του 1987 (*SFS* 1987, αριθ. 672), οι οποίες παρεκκλίνουν από τους γενικούς κανόνες του αστικού δικαίου και ιδίως από τους κανόνες περί του δικαιώματος της κυριότητας. Ειδικότερα, οι διατάξεις αυτές προβλέπουν ότι, σε περίπτωση αφερεγγυότητας, ο οφειλέτης χάνει το δικαίωμα να διαθέτει ελεύθερα τα περιουσιακά στοιχεία του και εναπόκειται στον σύνδικο να διοικεί για λογαριασμό των πιστωτών τα περιουσιακά στοιχεία που απαρτίζουν την πτωχευτική περιουσία, προβαίνοντας άμα και στις αναγκαίες πράξεις μεταβιβάσεως.

28 Δηλαδή, η επίμαχη στην κύρια δίκη μεταβίβαση και η συνακόλουθη διεκδικητική αγωγή συνιστούν άμεση και αδιάσπαστη συνέπεια της ασκήσεως εκ μέρους του συνδίκου, δηλαδή ενός υποκειμένου δικαίου το οποίο παρεμβαίνει μόνον κατόπιν της ενάρξεως πτωχευτικής διαδικασίας, προνομίας την οποία αντλεί ειδικώς από διατάξεις του εθνικού δικαίου οι οποίες διέπουν αυτό το είδος διαδικασίας.

29 Εξάλλου, τούτο αντικατοπτρίζεται και στο γεγονός ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, όπως προκύπτει από τον υποβληθέντα ενώπιον του Δικαστηρίου φάκελο, τα στοιχεία του ενεργητικού της εταιρίας που αποτελούσε αντικείμενο της πτωχευτικής διαδικασίας αυξήθηκαν κατόπιν της πωλήσεως των επιμάχων εταιρικών μεριδίων από τον σύνδικο.

30 Αφετέρου, δεν αμφισβητείται ότι ο λόγος για τον οποίο το αυστριακό δικαστήριο, με την απόφαση της οποίας η αναγνώριση ζητείται ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, κήρυξε άκυρη τη μεταβίβαση των επίμαχων στην κύρια δίκη εταιρικών μεριδίων αφορά ακριβώς και αποκλειστικώς την έκταση των εξουσιών του εν λόγω συνδίκου στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας και, ειδικότερα, τη δυνατότητα που αυτός έχει να διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ευρισκόμενα στην Αυστρία. Συνεπώς, το περιεχόμενο και το πεδίο ισχύος της αποφάσεως αυτής συνδέονται στενά με τη διεξαγωγή της πτωχευτικής διαδικασίας. Εξάλλου, ο σύνδεσμος αυτός δεν αποδυναμώνεται από το ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η εν λόγω διαδικασία είχε περατωθεί κατά την άσκηση της διεκδικητικής αγωγής ενώπιον των αυστριακών δικαστηρίων.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι αγωγή όπως η υπό εξέταση στην κύρια δίκη απορρέει άμεσα από πτωχευτική διαδικασία και συνδέεται στενά προς αυτή, οπότε δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001.

32 Λόγω της ειδικής νομικής καταστάσεως που είναι επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης και λαμβανομένου υπόψη του στενού συνδέσμου που υπάρχει μεταξύ της αγωγής που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου και της πτωχευτικής διαδικασίας, οι αρχές που διατυπώνονται στη δεύτερη, στην έβδομη και στη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001 δεν επηρεάζουν την εκτίμηση αυτή.

33 Κατόπιν όλων των ανωτέρων σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η εξαίρεση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι έχει εφαρμογή επί αποφάσεως την οποία εκδίδει δικαστήριο του κράτους μέλους Α ως προς την καταχώριση του δικαιώματος κυριότητας επί των εταιρικών μεριδίων τα οποία έχει εκδώσει εταιρία η οποία έχει την έδρα της εντός του κράτους μέλους Α, απόφαση κατά την οποία η μεταβίβαση των εν λόγω μεριδίων πρέπει να θεωρηθεί άκυρη με την αιτιολογία ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους Α δεν αναγνωρίζει τις εξουσίες του συνδίκου ενός κράτους μέλους Β στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας κινηθείσας και περατωθείσας εντός του κράτους μέλους Β.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Η εξαίρεση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι έχει εφαρμογή επί αποφάσεως την οποία εκδίδει δικαστήριο του κράτους μέλους Α ως προς την καταχώριση του δικαιώματος κυριότητας επί των εταιρικών μεριδίων τα οποία έχει εκδώσει εταιρία η οποία έχει την έδρα της εντός του κράτους μέλους Α, απόφαση κατά την οποία η μεταβίβαση των εν λόγω μεριδίων πρέπει να θεωρηθεί άκυρη με την αιτιολογία ότι το

δικαστήριο του κράτους μέλους Α δεν αναγνωρίζει τις εξουσίες του συνδίκου ενός κράτους μέλους Β στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας κινηθείσας και περατωθείσας εντός του κράτους μέλους Β.

(υπογραφές)